

V. Condiții pentru înțelegerea lui Dumnezeu și a căilor Lui

1. *Cunoașterea.* Cel mai mare conducător de oameni din toate timpurile a fost Moise. El a primit sarcina colosală de a conduce o mare mulțime de sclavi recent eliberați, pe care i-a călăuzit și i-a instruit pe parcursul a patruzeci de ani în deșert. Simțind imensitatea responsabilității lui, el s-a rugat astfel lui Dumnezeu: „Arată-mi, dar, căile Tale, ca să Te cunosc” (Exod 33:13, București 2001). A înțelege căile lui Dumnezeu de a lucra este un mijloc principal de a ajunge la cunoașterea lui Dumnezeu Însuși. Într-o asemenea cunoaștere a lui Dumnezeu constă viața noastră *veșnică* (Ioan 17:3). Căci viață este numai ceea ce este în armonie cu Dumnezeu cel viu; orice altceva nu este decât faptă moartă. Așadar, a umbla cu Dumnezeu pe căile Lui este la fel de indispensabil pentru viața noastră adevărată precum a fost și conducerea, de către Dumnezeu, a lui Israel în deșert. Pentru aceia din Israel care nu au vrut să umble pe căile lui Dumnezeu, deșertul a fost locul morții. Dar cei care au mers înainte cu Dumnezeu au ieșit din deșert și au ajuns să trăiască în Țara Făgăduinței.

Moise însă a simțit acut că avea nevoie de ceva mai mult decât de conducerea lui Dumnezeu: avea nevoie de prezența lui Dumnezeu, ca Dumnezeu Însuși să fie cu el. Aici, din nou, condiția trebuie să fie neapărat aceea de a umbla pe căile Lui, căci este evident că Dumnezeu nu poate și nu va umbla pe nicio altă cale decât pe calea Lui. Gândurile Lui nu sunt gândurile noastre, și căile noastre nu sunt căile Lui. Prin urmare, trebuie să renunțăm la gândurile și la căile noastre și trebuie să învățăm gândurile Lui și să urmăm căile Lui (Isaia 55:7-9).

Aici se află motivul principal pentru care bună parte din experiența multor creștini este confuză, umbrită și de puțin folos atât pentru ei înșiși, cât și pentru alții. Este fatal de ușor să aducem în viața noastră

de după convertire gândurile și căile din zilele când nu eram creștini, întocmai cum Israel a dus în pustie ideile, poftele, căile pe care le urmaseră înainte de eliberarea lor. Viața în corturi, pribegirea prin pustie – o regiune unde nu se putea cultiva nimic pentru hrană – erau lucruri esențial diferite de viața din Egipt, unul dintre cele mai fertile locuri de pe pământ. De aceea israeliții au trebuit să înceapă o viață nouă. Și ceea ce a fost adevărat în chestiuni legate de trup a fost și mai adevărat în legătură cu omul interior. În aspecte privitoare la ceea ce este corect și greșit, bine și rău, ei au trebuit mult mai mult să se dezvețe de unele lucruri și să învețe altele; dar au fost foarte zăbavnici în a renunța la propriile gânduri și în a accepta gândurile lui Dumnezeu.

Leția principală pe care au trebuit să o învețe a fost aceea de a fi *urmăritori*: să nu-și deplaseze tabăra până când nu se deplasa Stâlpul de nor, dar să pornească atunci când acesta pornea, și încotro pornea (Numeri 9:15-23). Deplasarea fără chivot și Stâlpul de nor însemna înfrângere sigură (Numeri 14:9-45); când însă Domnul mergea înaintea lor, victoria era sigură (Numeri 10:35).

În armonie cu această conducere exterioară, poporul trebuia să urmeze și direcțiile morale ale legii lui Dumnezeu. Cei care au făcut aceasta au beneficiat *în mod real* de conducerea exterioară; ceilalți au murit în deșert, în ciuda acestei călăuziri. Căci avantajele materiale, deși reale, și chiar când sunt date de Dumnezeu, sunt trecătoare și, la sfârșit, îl pot lăsa sărac pe cel care s-a bucurat de ele. Atunci când inima își însușește – iar viața arată – conducerea spirituală, interioară și prezența lui Dumnezeu, numai atunci, deci, crește binecuvântarea permanentă, iar viața veșnică înaintea spre ținta ei. Atunci deșertul însuși devine calea de înaintare pentru urmașii Mielului, în timp ce pentru ceilalți el este *Chibrot-Hataava* – mormântul celor care au poftit (Numeri 11:34; 1 Corinteni 10:6).

Cei care simt cu adevărat necesitatea conducerii și a prezenței lui Dumnezeu nu le vor căuta în zadar. Moise a avut parte de ele. Dar deosebirea care se face în Psalmul 103:7 este izbitoare: „El Și-a arătat *căile* Sale lui Moise, și *lucrările* Sale copiilor lui Israel.” Unul a înțeles căile lui Dumnezeu de a lucra; cei mai mulți au văzut doar ceea ce *a făcut* Dumnezeu, acțiunile Lui vizibile. Ei nu au putut discerne principiile care conduceau acțiunile Lui, de aceea au uitat curând lucrările Lui (Psalmul 78:11) și s-au întors înapoi la propriile lor căi, spre nenorocirea lor.

Unii învață la școală formule pentru a rezolva diverse probleme de geometrie sau matematică. Dar dacă nu pricep raționamentele din spatele formulelor, uită curând procedul și nu mai pot rezolva probleme. La fel este și pe plan spiritual. „Când un om aude cuvântul privitor la Împărăție, și *nu-l înțelege*, vine cel rău și răpește ce a fost semănat în inima lui” (Matei 13:19). De aici și nevoia imperioasă a rugăciunii: „Ca să cunosc căile Tale și să ajung să Te cunosc pe Tine Însuși.” Astfel slujirea devine cooperare, iar co-lucrătorul lui Dumnezeu ajunge să aibă un simț intuitiv cu privire la ce dorește Dumnezeu și la căile prin care Își va împlini scopul. Atunci viața este plină de armonie, de putere, de pace, chiar și în deșert. Căci când Domnul merge înaintea noastră, El face asta cu scopul de a găsi *un loc de odihnă* pentru noi (Numeri 10:33). Atunci inima încetează de a mai fi surprinsă sau de a se poticni din cauza greutăților din pustie, și nici nu se mai sperie de dușmanii sau pericolele pustiei. „Dar aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeul lor vor rămâne tari și vor face mari isprăvi” (Daniel 11:32).

O, fericită viață, cu inima-n odihnă,
Chiar dacă tulburarea în jur pare-a domni.
Ea crede-ntr-o Voință ce-i e superioară,
Și-o ia drept cea mai bună din toate câte-ar fi.

2. *Credința*. Dar o astfel de umblare cu Dumnezeu implică încă o condiție: o încredere vie în Dumnezeu. Fără aceasta, sufletul nu va trece testele pe care le rânduieste Dumnezeu. Israeliții nu s-au putut încrede în Dumnezeu în privința uriașilor și, de aceea, au refuzat să se suie la luptă. În felul acesta, au pierdut călăuzirea și nu au intrat în stăpânirea moștenirii (Numeri 13:14). Neîncrederea și neascultarea sunt surori gemene și sunt de nedespărțit (Evrei 3:18-19).

Neîncrederea în Dumnezeu este, din păcate, des întâlnită chiar și în lucrurile exprese ale lui Dumnezeu, tocmai în acele domenii unde este cea mai mare nevoie de El și unde El este cel mai îndreptățit să ceară să fie urmată calea Lui – în Casa Lui, Biserica, și în lucrarea de răspândire a mesajului Său printre oameni. El Și-a făcut cunoscute apostolilor căile Sale; aceștia le-au făcut cunoscute mai departe altora. Iar consemnările acestor dorințe și căi ale Lui se găsesc în Noul Testament. Dar, vai, cât de

puțini au rămas cu credincioșie la căile lui Dumnezeu de închinare, de slujire în Casa Lui, de lucrare evanghelică. Există o neîncredere practică în Duhul Sfânt și în căile Lui și, drept urmare, o întoarcere la noțiuni și căi omenești de închinare și lucrare.

Totuși, cei care se abat în această direcție susțin adesea că ei caută gândul lui Dumnezeu din Cuvântul Lui. Dar, neavând credință să urmeze căile arătate acolo, ajung să declare că nu se găsește niciun model în Cuvânt și, astfel, sunt nevoiți să urmeze propria lor judecată în legătură cu închinarea și lucrarea.

Așa au venit la Ieremia conducătorii lui Israel, pretinzând a căuta călăuzirea lui Dumnezeu. Dar, neavând o încredere reală în Dumnezeu, ei n-au putut acționa conform îndrumării Lui de a rămâne în țară și de a se baza pe El pentru a fi păziți și sprijiniți. De aceea, au declarat că Dumnezeu nu le-a oferit îndrumare prin intermediul prorocului Său. Din cauza neîncrederii în Dumnezeu, ei s-au hotărât să-și urmeze propria cale și au dus cu ei și majoritatea poporului. Și-au îndreptat fețele spre Egipt, și se părea că aceea era o cale corectă, căci au și ajuns cu bine acolo și au găsit liniște și hrană. Ba încă au și zidit acolo o sinagogă și au menținut forma de închinare divină. Dar Dumnezeu nu a fost cu ei în toate acestea, după cum i-a avertizat Ieremia și după cum s-a văzut la sfârșit (Ieremia 42-44).

Așa a fost istoria secolelor creștine. În fiecare generație au fost lideri care au acționat în felul acesta. În exterior păreau a căuta gândul lui Dumnezeu cu privire la Biserica și lucrarea Lui, dar, având deja întocmite planurile și fiind deciși în mintea lor, ei au declarat, și sunt și astăzi dintre aceia, că nu văd în Noul Testament un model pe care să-l urmeze. De aceea, inventează metode după modelul luat din Egipt; insistă ca închinarea și lucrarea Domnului să se facă după șabloanele concepute de ei și adeseori par a avea succes. Majoritatea credincioșilor îi urmează. Obțin fonduri uriașe, organizează străngeri mari, poate mulți se declară a fi fost convertiți de ei. Creează organizații vaste și realizează lucruri frumoase prin puterea cărnii. Dar, la sfârșit, Dumnezeu scrie pe toate acestea: „I-Cabod” – slava cerească s-a depărtat. „Cine are urechi de auzit să audă” și să rețină că, pentru a obține călăuzirea divină și a acționa conform ei e nevoie de o credință reală.

Un slujitor al lui Dumnezeu dintr-o mare denominațiune a înțeles din Noul Testament că apostolii și evangheliștii nu primeau o plată fixă,

ci erau susținuți prin intermediul darurilor de bună-voie. Prin credință, el și-a însușit acest mod de călăuzire din Cuvântul lui Dumnezeu. Întrebat de tovarășii lui de slujire dacă dorea ca ei să urmeze exemplul lui, le-a răspuns: „egiptenii, care au încercat să o treacă (*Marea Roșie*, n.trad.), au fost înghițiți” (Evrei 11:29).

Unor responsabili de biserică din Europa de Est li s-a arătat planul lui Dumnezeu pentru bisericile Lui, plan care nu are în vedere existența unei organizații interdenominaționale, cu detaliile aferente precum guvernare centrală, fond central, regulamente omenești, funcționari, salarii. Au recunoscut că planul care li s-a arătat era scriptural, dar nu l-au urmat. Întrebați de ce, au răspuns că, într-adevăr, aceea era calea cea mai bună și corectă *pentru cei care aveau credința să o urmeze*. Ei nu aveau o asemenea credință. Erau în joc propriile lor poziții și venituri, și nu puteau să se încreadă în Dumnezeu și să renunțe la acestea. Astfel, au preferat să considere opționale căile Domnului.

Numai credința poate traversa deșertul cu Dumnezeu; numai credința poate umbla pe valuri cu Cristos; numai credința poate să învingă uriașii și să intre în moștenirea Țării Făgăduinței; numai credința poate urma calea lui Dumnezeu. Necredința nu poate vedea călăuzirea Lui sau nu se supune ei. Dacă însă vrea cineva să facă voia lui Dumnezeu, va cunoaște (Ioan 7:17).

3. *Așteptarea*. Timpul lui Dumnezeu de a acționa este perfect, așa cum este și modul Lui de a acționa. Poziția regelui Saul era critică (1 Samuel 13). Filistenii se adunaseră în număr covârșitor și erau pe punctul de a ataca. Prorocul lui Dumnezeu nu sosise pentru a aduce jertfa și a cere ajutorul lui Dumnezeu. Saul nu a vrut să intre în luptă fără a căuta mai întâi fața lui Dumnezeu, dar nu a fost în stare să aștepte ceasul lui Dumnezeu. Trebuia făcut ceva. Sosise ceasul final, pentru a se trece la acțiune. De aceea, el „a îndrăznit” (versetul 12) să facă ceea ce știa că nu era dreptul lui să facă, deoarece nu era preot. Și abia a încheiat aducerea, cu aroganță și prematur, a jertfei, că au sosit ceasul și slujitorul lui Dumnezeu. Dar Saul se dovedise neascultător de Dumnezeul al cărui ajutor pretindea a-l dori și, astfel, și-a subminat poziția și autoritatea. Ultimul minut al lui Dumnezeu este adeseori imediat după ultimul nostru minut. „Binecuvântați sunt toți cei ce Îl așteaptă pe El” (Isaia

30:18, RV). „Cine este înțelept să ia seama la aceste lucruri! Cine este priceput să le înțeleagă! Căci căile Domnului sunt drepte; și cei drepti umblă pe ele, dar cei răzvrățiți cad pe ele” (Osea 14:9).

Mecanismul cârmuitor al lui Dumnezeu nu poate fi accelerat sau forțat. El funcționează lin, cu precizie, la timp – timpul *Lui*. E periculos când intervenim să ne croim propriul curs. Odată promisesem unui tânăr creștin să-l ajut într-o chestiune dificilă. În acea dimineață m-am îmbolnăvit subit, și febra a făcut ca ieșirea din casă să fie periculoasă. Eu nu voiam să-l dezamăgesc pe acel tânăr și nici nu obișnuiam să las ca trupul meu să dicteze, așa că am trecut peste judecata sănătoasă și m-am dus. Aparent, totul a decurs bine, întrucât am reușit să facem ca lucrurile să se rezolve în favoarea lui. Dar nu a trecut mult timp și am avut motive serioase să regret, căci tânărul s-a dovedit nevrednic de încredere, iar eu am fost puternic prejudiciat din cauză că l-am susținut.

Dumnezeu, în înțelepciunea Lui, poate că nu întotdeauna ne înlesnește drumul, ci ni-l barează. Unul dintre cei mai credincioși slujitori ai Lui a trebuit să spună: „Mi-a astupat calea cu pietre cioplite” (Plângerile lui Ieremia 3:9; cf. Ieremia 36:5). E o nebunie să încerci să treci zidul sau să-l dărâmi. Obstacolul poate însemna călăuzire.

Cu impetuoșitatea întregii energii a bărbatului matur, Moise a început înainte de vreme ceea ce era, într-adevăr, menit de Dumnezeu a fi lucrarea vieții lui: eliberarea poporului de oprimare. Dar a avut nevoie de patruzeci de ani de autodisciplină în deșert înainte de a fi fost potrivit în duhul lui.

Un tânăr plin de râvnă, doritor de a sluji pe ogorul Evangheliei într-o regiune tropicală, dificilă, a venit la mine ca să discute despre diverse și serioase piedici ce-i stăteau în cale. Atât eu, cât și un alt slujitor al lui Cristos, mult mai experimentat, am considerat că el nu era încă atât de format din punct de vedere spiritual pentru a putea face față condițiilor și traiului din acea țară. A fost sfătuit să aștepte, spunându-i-se că dificultățile de care se lovea erau de la Dumnezeu și erau menite să-l împiedice să meargă până nu va fi pregătit în duhul lui pentru pericolele și lucrarea de acolo. Dar el a ascultat de sfatul altcuiva, a apelat la metode omeneste, a forțat împrejurările și, cu ajutorul unei anumite publicații și al unor fonduri misionare, a ajuns curând în țara dorită. După cinci ani de înfrângeri, disciplină și profundă suferință sufletească, a recunoscut

că a plecat înainte de a fi sosit ceasul conducerii divine. Abia atunci Domnul i-a deschis o sferă de lucru pentru care, sperăm, devenise potrivit.

În contrast cu acesta, Omul Isus avea o receptivitate atât de fină la voia Tatălui Său ceresc, încât a refuzat să Se conformeze sugestiei mamei Lui de a furniza vin la nuntă până nu a sosit ceasul pentru a face asta (Ioan 2:4). De asemenea, nici zeflemeaua fraților Lui necredincioși nu L-a putut determina să acționeze (Ioan 7:2-10). El a așteptat în toți acei patru mii de ani de dureri și nevoi ale oamenilor, până să vină pe pământ ca Mântuitor, căci nu a vrut să vină din proprie inițiativă, ci numai atunci când L-a trimis Tatăl, la împlinirea vremurilor, la timpul potrivit, la sfârșitul, la unirea veacurilor (Ioan 8:42; Evrei 9:26). A așteptat nouăsprezece secole și continuă să aștepte timpul hotărât de Tatăl pentru a reveni ca să domnească și să încheie lucrarea Lui de mântuire legată de pământ (Psalmul 110:1). Pasajul citat se regăsește de patru ori în Noul Testament, parcă pentru a imprima în mințile noastre acest gând legat de atitudinea Fiului lui Dumnezeu caracterizată de așteptare. Fie ca toți să cerem, fiecare pentru sine însuși, împlinirea rugăciunii: „Domnul să vă îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu și spre răbdarea lui Cristos!” (2 Tesaloniceni 3:5), căci numai în măsura în care aceasta este starea inimii noastre vom fi noi capabili să recunoaștem conducerea lui Dumnezeu.